

Nr. 3

3. febrúar 2019

79. árg.

Trúarinnar gleði og trúarinnar sorg

Av fleiri orsökum er trúarinnar gleði eisini blandað við sorg. Fyri tað fyrsta er tað pínligt at muga ásanna, hvussu lítið sæst til trúinna í gerandisdegnum. Summi siga, at tað skulu vit ikki hugsa um. Hvat vita vit um tað, tá ið saman um kemur? Ongin verður fullkomin í hesum heimi, og tað er bæði ósunt og vandamikið at fara undir at viga og máta trúinna. – Hóast hetta er rætt, broytir tað onki veruleikan.

Trúgvín sveik so mangan; tað skuldi so lítið til, so var alt farið um koll. Tað er eyðmýkjandi at hugsa um. Fyri tað næsta framkallar Gud sjálvur sorgina, og vit biðja um, at tað má henda: „At eg av orði tínum má læra at bera angur um syndir mínar.“ Tí tess meira Heilagi Andin fær vald á okkum, tess klárari mugu vit viðganga, hvussu syndin hevur hersett hjartað.

Fyri tað triðja kann líkasælan halda lív í sorgini. Vit mugu geva Paulusi rætt, tá ið hann skrivar: „Tí at mangir liva – eg havi ofta sagt tykkum tað, og nú sigi eg tað eisini grátandi – sum figgindar av krossi Krists, endi teirra er glatan, gudur teirra er búkurin, og æru sína seta teir í skemd sína, teir, sum tráa eftir lutunum á jørðini. (Fil. 3,18–19). Mong tár hava runnið hjá einsamøllum menniskjum, sum ongum møtti uttan háð og vanvirðing frá sínum næstringum, tí tey vildu liva í trúnni á Gud.

Men ikki er nóg mikið at peika á orsökina til harmin. Vit mugu eisini taka endan við: „Sum sorgarfullir, men tó altíð

glaðir.“ Er tað soleiðis? Er altíð ein farri av gleði í sinninum? Altíð glaðir. Hví? Tí tað, sum vit byggja á, vikast ikki. Tí trúfastur er tann, sum kallaði okkum. Tí at hjá teimum, sum líta á Harran, er altíð ein útvegur at halda út í stríðnum. Tí siga vit sum Kingo:

*Gráti eg á nátt og degi,
hjálp mær Jesus, at tín gleði
yvir synd og sorgum má
altíð yvirlutan fá.*

Dýrdarsjón

Tú skalt síggja tað, sum størri er enn hetta. Og hann segði við hann: „Sanniliga, sanniliga sigi eg tykkum: tit skulu síggja himmalin opnan, og einglar Guds stíga upp og stíga niður yvir menniskjuserin.“ (Jóh. 1, 51–52).

Eitt kristið lív er áhugavert, tá ið framstig eru. Harrin hevur lovað okkum at uppliva meira og meira, tá ið vit fylgja honum. Synd okkara fer at tykjast størri, enn vit í fyrstani hildu, tá ið vit fylgja honum.

Náði hansara verður eisini størri fyri okkum, sum dagar líða, tá ið vit uppliva, at hann við trúfesti sínum ikki sleppir okkum. Vísdomur hansara er so mikil fyri okkum, tá ið vit taka ok hansara á okkum og læra at liva lívið á hansara hátt.

Hansara umsorgan fer at laga seg eftir hansara tørvi. Hoyra vit orð hansara við villigum hjarta, fara vit at síggja hann standa sum hin góða hirðan og leiða okkum hóvliga.

Men synda vit við vilja, fara vit eisini at síggja hann við eygum sum eldslogi og fótum sum gløðandi málmur vera til reiðar at leggja uppí og traðka niður alt tað, sum fór at skilja okkum frá honum, um tað ikki verður sorað.

Liv so við tí, tú sært og veitst, og tú skalt síggja meira. Nýt tær talentir, sum eru litnar tær til, og tær fara at økjast. Virka, har tú ert settur, og hann skal vaksa um tína ávirkan. Og tá ið tú soleiðis fylgir honum, skal Harrin einaferð, tá ið gerningur tín er av, føra teg inn at skoða ta dýrd, sum hann hevði, áðrenn heimsins grundvøllur varð lagdur.

t. týddi.

Ein spurningur og eitt svar

Ein kendur prestur fór eina ferð við skipi um Atlantshavið. Ferðafólkið legði til merkis, at presturinn hvønn dag setti seg á ávíst stað á dekkinum og sat so í fleiri tímar har og stardi út á hav við einum álvarsomun andlitsbragði. Fólkið sá hesa lögnu framferð og gjørði ikki sørt gjøldur burtur úr hesum undarlíga manni. Ein dagin fór ein ungur drongur yvir til prestin, ið sum vant sat og stardi, og spurdi hann, hvat hann sá í havsbrúnni. – Einki annað enn Gud, svaraði presturinn. Drongurinn svaraði ikki, men rýmdi.

Tá ið hin russiski rúmdarmaðurin Gagarin var úti í rúmdini, segði hann: „Eg síggi ongan Gud!“ og kom til ta niðurstøðu, at tá hann ongan Gud sá har uppi, var eingin Gud til. Ein av amerikonsku rúmdarmonnunum segði: „Eg síggi Gud yvir øllum og í øllum.“ Stórur munur var á hesum báðum rúmdarmonnunum. Løgið er kortini, at menniskju kunnu stara seg blind og ikki síggja Gud – tí tey vilja ikki síggja hann – meðan onnur kunnu síggja Gud í og yvir hvørjum einstøkum luti.

Hvussu er við tær, ið lesur hetta? Starir tú út í óendaliga og vónleysa myrkið, ella hyggur tú bert beint fram og sært verk Guds í øllum? Stórur munur er á, um ein hyggur út í myrkið, ella ein hyggur inn í ófatiliga kærleika og ríkidømi Guds.

A.J.

Tað hendir so nógv ónt og ræðuligt í verðini og eisini her heima hjá okkum. Men skrivað stendur í Orðt. 11,11, at **signingarnar hjá teimum rættvísu fáa býin at blóma**. So latið okkum vera trúføst í forbønini fyri okkara landi og okkara býum og bygdum, so Gud verjir okkum. Latið okkum biðja: „Leið okkum ikki í freistingar - men frels okkum frá tí illa!“

e.c. ums.

Tað er alneyðugt at hava eina vísjón, ein brennandi eldhuga, fyri Guds søk, og tað er av størsta týðningi at halda vísjónini livandi.

e.c. ums.

Verjan hjá einum Guds barni

Ein Harrans tænarari í Noregi sigur soleiðis: „Eg verði útspiltur í bløðum, fjølmiðlum og á netinum mest sum dagliga, og tí biði eg hart hetta Guds orðið út yvir meg og hús mítt: „Einki svørð, ið smíðað verður ímóti tær, skal fáa sigur; hvørja tungu, ið talar ímóti tær, skalt tú sakfella. Hetta er lutur tænara Harrans, tað rættlæti, sum teir fáa hjá mær, sigur Harrin.“ (Jes. 54,17). Eg biði eisini hart hetta orðið: „Eins og spurvin, ið flagsar burt, og svalan, ið fer á flog, so er grundaleys illbøn – hon rínur ikki á.“ (Orðt. 26,2).

Síðani vælsigni eg allar fíggindar mínar, tí Guds orð sigur: „Vælsignið teir, sum søkja at tykkum, vælsignið, og bannið ikki!“ (Róm. 12,14).

Tá ið mær tørvar fyrigeving fyri syndir mínar, ja, so er tað við Guds egna orði, at eg komi fram fyri Faðirin og biði: „Takk Harri, at tú hevur fyrigivið mær synd mína, sum eg nú havi játtað fyri tær. Tí orð títt sigur í 1. Jóh. 1,9: „Um vit játta syndum okkara, tá er hann trúfastur og rættvísur, so at hann fyrigevur okkum syndirnar og reinsar okkum frá allari órættvísi.“

Mínst til, at Gud Faðir er fullkomiliga bundin at orði sínum, og hann hevur givið orði sínum æru fram um navn sítt. (Sálm. 138,2). Tí eigur Guds orð at vera hægsti myndugleiki í lívi okkara. Vit vita, at tá ið vit æra Guds orð, tá ber tað ugga, bjarging og æru til okkara.

Effie Campbell umsetti.

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum. Adressan er: www.jesus4all.dk

SUNNUDAGSSKÚLIN

3. febr.	Tekstur: Matt. 5,1 og 7,1–6+12 og Mark. 6,30–31;	bíbliuorð: Matt. 7,12.
10. febr.	Tekstur: 1. Sám. 9,2+15–17+21–23 og 10,1+5–10 og 11,15+13,9–14;	bíbliuorð: 1. Sám. 3,9.

Útgevur: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Bláðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Umbróting & prent: control p – 35 77 74

Nr. 4

17. febrúar 2019

79. árg.

Men hann lá og svav

(Matt. 8,24).

Rundan um Kristus og lærusveinarnar leikaði ódnarveðrið við høgum aldum.

Men hann lá og svav.

Teirra lív var í vanda. Hann sá ekki vandan – men teir sóu bara vandan.

Tá ið ódnirnar síðani hava herjað inn yvir ættarliðini, hava tey kent tað á sama hátt, og ikki so fá hava spottað tann Gud, sum tagdi, meðan órætturin leikaði í við orðunum: Hann svevur!

Lærusveinarnir spottaðu ikki. Teir vistu, at millum teirra svav tann einasti, sum kann spotta undirgangsins aldu við øllum, sum hon ber í sær av ótta og neyðarrópi og deyða. „Trúgv teirra,“ sigur Luther, „er sum ein lítil neisti, ...sum líkist meira vantrúgv enn trúgv, ...men hon krøkir seg í orð hansara. Og tá ið trúgvín ger tað, kann ongin roynsla gerast so stór, at hon ikki at enda má víkja fyri orði hansara – men krøkir trúgvín seg ikki í orðið, so leiðir harafturímóti fyrsta freistingin okkum til fall...“

Hvat merkir tað at krøkja seg upp í orð Harrans? Tað merkir at heingja seg í trúfesti Krists – hann er jú sjálvur Guds orð. Og tað vil siga at heingja seg upp í tey orðini um Gud, sum tey farnu ættarliðini goymdu í Bíbliuni til okkara. Eitt orð sum t. d. „Hjálp mín frá Harranum kemur, skapara himmals og jarðar. Hann vil ikki lata fót tín snáva, vaktari tín vil ikki sova. Nei, ikki blundar og ikki svevur varðmaður Ísraels.“ (Sálmur 121).

Hvussu nógv so jarðbundnu sansir okkara kunnu staðfesta, at hann, varðmaður okkara, svevur, so er hann tó „**eygað yvir Ísrael!**“ Mitt í aldubrotunum eru orð hansara:

*„Hvør figgindi skal ótökk fá,
hvørt orð várs Guds skal standa.
Tí Harrin gongur okkum hjá
við hjálþ og Halgum Anda.
Og taka teir várt lív,
fæ frælsi, barn og vív,
í Guds frið, hvussu fer,
tað teimum gagn ei ger,
Guds ríki okkum ognast!*

Abbin, sum bað

Vit sótu og hugdu í sjónvarpið eftir einari sending frá „Pottemakerens hus“. Har var ein sangbólkur, ið kallaðist „Grace“, sum framførði. Eftir sangin hevði verturin, Rita Aasen, eina samrøðu við hana, sum sang solo, og kom hon við sínum vitnisburði:

Eg eri ikki uppvaksin í einum kristnum heimi. Vit gingu í einum, tey kalla „Samfundskirken“. (Um eg havi skilt tað rætt, so er tað ein grein av mormonarum.) Vit vóru átta systkin, og lærdu vit, at tú skalt skikka tær væl og royna at gera væl allastaðni, har tú kanst, so er tað ein móguleiki fyri, at tú sleppur til himmals. Men eg orkaði ikki at stríðast við tað, og fekk tað tískil ongantíð upp í lag, tað var ov strævið. Har varð einki prædikað um Jesus, og hvat ið hann hevur gjørt fyri okkum, at tað er hann, sum frelsir okkum og ikki okkara góðu gerðir. Ja, Skriftin sigur: „Ein og hvør andi, sum ikki viðkennir sær Jesus, er ikki frá Gudi; og hetta er Antikrists andi.“ 1. Jóh. 4,3.

Men eg átti ein kristnan abba, sum bað fyri okkum. Hann doyði, áðrenn hann slapp at síggja fruktirnar av bønnum sínum. Men í dag eru mamma og seks av okkum átta systkjunum frelst. Tað, at eg bleiv frelst, gekk soleiðis fyri seg:

Ein systir mín kom fyrst til trúgv. Hon gav mær eina bók. Eg hugdi at bókini og sá, at hetta var ein kristilig bók. Eg helt,

at hon sá rættiliga keðilig út, so eg legði hana inn í eitt kamar, og eg las hana ekki.

Eitt ár eftir hetta sat eg og hugdi í norska sjónvarpið. Teir sendu filmin um Nostradamus. Hann profeteraði um, hvat ið skuldi henda í framtíðini, og profetiini vóru spæld inn sum ein filmur. Eg gjørdist ræðuliga bangin, tá ið eg hevði sæð hesa sending. Eg fór inn eftir bókini, sum systir mín hevði givið mær. Eg setti meg við køksborðið at lesa hana. Eg var einsamøll inni, og eg las alla bókina á tamb. Har við borðið bleiv eg frelst. Nú skilti eg alt betur. Vit skulu einki gera, Jesus hevur gjørt alt fyri okkum. Hann hevur goldið fyri alla syndaskuld okkara. „Hann strikaði út skuldabrávið, sum kom okkum við, og var skrivað við boðorðunum, tað sum var okkum ímót, og hann beindi fyri tí, við tað at hann negldi tað á krossin.“ Kol. 2,14.

Eg bjóðaði Jesusi at koma inn í mítt hjarta. „Men so mongum, sum tóku ímóti honum, teimum gav hann mátt til at verða Guds børn, teimum, sum trúgva á navn hansara.“ Jóh. 1,12. Og Jesus flutti inn í mítt hjarta við sínum gávum, eg fekk frið, frelsuvissu, gleði og eitt spildurnýtt lív. Eg fekk ein tosta eftir at lesa í Bibliuni, men eg skilti ekki alt so væl.

Eg visti, at grannakonan var kristin, tí fór eg inn til hennara, og hon bjóðaði mær at koma á mæti saman við sær í missiónshúsinum. Eg fór, men eg var ræðuliga bangin fyri, at onkur skuldi síggja meg fara hagar, tí fólk í Samfundskirken høvdu ekki loyvi at fara inn í aðrar kirkjur og samkomur.

Nú havi eg verið kristin í 21 ár, og eg og tvær aðrar systrar mínar plaga at fara út til ymisk missiónshús at syngja. Tá ið lærusveinar Jesusar spyrja hann um endateknini, svarar hann m.a.: „Varið tykkum, at eingin villeiðir tykkum.“ Matt. 24,4. Eg var villeidd í mong ár. Tað varð prentað inn í okkum, at vit skuldu gera alt møguligt gott fyri at sleppa til himmals. Um vit sjálv skulu vinna okkum himmiríkið, so var ekki neyðugt hjá Jesusi at koma her niður at líða og pínast fyri okkara sakir. Tá ið Jesus flytir inn í okkara hjarta, so fellur tað so natúrligt at gera væl, har tú kanst, tá verður tað ekki ein tung skylda. Jesus vil ekki, at vit skulu ivast um frelsuna. Hann sigur: „Hetta havi eg skrivað til tykkara, fyri at tit skulu vita, at tit hava ævigt lív, tit sum trúgva á navn Guds sonar.“ 1. Jóh. 5,13.

Bønirnar hjá abba hava sanniliga borið frukt.

Effie Campbell.

Blóðvitnini

Blóðvitnini vóru trúboðarar, og vitnisburður teirra var trupul at bretta av sær. Harnack, professari (1851–1930) skrivur: „Blóðvitnini búðu tó í einum rættarríki, og tá ið tey vórðu avrættað, hevði tað stóra ávirkan á heidningarnar. Teir máttu spyrja seg sjálvar, hvør ið veruliga var hin seki, hinir dømdu ella dómararnir. Tá ið teir sóu álvara og offurvilja teirra kristnu, so var trupult at halda tey vera sek.

Summi kristin doyðu blóðvitnisdeyðan, men fleiri royndu at sleppa at doyggja hann. Tað gjørdist so skilaleyst, at kirkjan mátti halda aftur. Á kirkjufundinum í Elvira í árinum 300 eftir Krist varð viðtikið: „Um onkur verður tikin av døgum, meðan hann brýtur sundur avgudamynd, tá eigur hann ikki at verða upptikin millum blóðvitnini, tí tílíkt er ikki kravt av evangeliinum. Nú er skjótt langt síðan, at kirkjan mátti halda limum sínum aftur, so at teir vóru ikki ov grammir at líða fyri navnsins skyld.“

Hvaðani fingur tey kraftina? Ignatius, biskupur, varð í árinum 110 lagdur í leinkjur og furdur til Rom at verða kastaður fyri villdýr. Villdýrini vóru við í viðförinum. Meðan hann enn var ávegis, skrivaði hann fleiri brøv. Eitt brot úr brævinum til Smýrna avdúkar loyndarmálið: „Tí at tann, sum er nær svørðinum, er Gudi nær.“

Tí kundi hann skriva til Polykarpus, biskup: „Statt fastur sum ambolturin, tá ið hamarin smellir í hann!“

Kirkjuliðini bóru boðskapin víða um. Til eru fleiri vitnisburðar um ta ávirkan, lív teirra kristnu hevði á onnur menniskju. Tann vegleiðing, agi og eggjan, sum hin einstaki fekk lut í, hin hátíðarliga gudstænastan – og serliga hin dagliga tilbiðing, dró tey, sum bóru andaligan longsul at sær.

P. H. Lange / t. týddi.

SUNNUDAGSSKÚLIN

17. febr.	Tekstur: 1. Sám.16,1–3+6–13+19–23;	bíbliuorð: 1. Sám.16,7b.
24. febr.	Tekstur: 1. Sám.17,4–11+32–45+48–50a;	bíbliuorð: Sál. 37,5.

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Bláðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Umbróting & prent: control p – 35 77 74